

I.

Д О Б Р О Д Ж А.

Ясно-то слънце стоеше на срѣдъ само-то небе, отѣто пръскаше свои-тѣ зары връхъ пространни-тѣ равнины, по кои-то самъ-тамъ ся мерджелеяхъ стада, черны овцы; татакъ ся съглѣдвахъ купове камъне, кои-то показвахъ нѣкои развалины отъ вѣтхы стѣны.

Необыкновенна слънчева горѣщина неволно носеше тѣготъ връхъ тѣготъ на злощастны-тѣ Добродженскы жители. Трудолюбивый селенинъ часто ся принуждаваше да остави нивъ-тѣ си и да търси почивкѣ, подъ нѣкое сѣнчесто дърво, кое-то тукъ нарѣдко ся намира; тукъ на зеленъ-тѣ моравъ той умысленъ глѣда прѣдъ себе си нивъ, коя напусто му обѣщава пълны житницы: мысль за бѣдѣщъ опасность на неговый животъ, на неговы-тѣ чада,